

Η Μπήλη, η Λιλίκα και αναμνήσεις όλο γλύκα!

09/06/16

"Η Λιλίκα ξαναβγήκε!" μου είπε με τρελό ενθουσιασμό η φίλη μου η Μπήλη εκείνο το μεσημεράκι που βρεθήκαμε στις εκδόσεις Παπαδόπουλος. **"Γιατί; Πού ήταν;"** τη ρώτησα με χαζή ειλικρίνεια αφού ούτε τη Λιλίκα ήξερα, ούτε πού είχε πάει τόσα χρόνια και επέστρεψε. Πάντως στην Μπήλη είχε λείψει πολύ...

Ο ενθουσιασμός της Μπήλης ήταν μεγάλος, τα ματάκια της έλαμπαν και επειδή είναι και συγγραφέας παιδικών παραμυθιών, ε, η γνώμη της μετράει. Η δε Χριστίνα Παπαδοπούλου των γνωστών εκδόσεων είχε εκείνη τη μέρα τον ενθουσιασμό μικρού παιδιού, που του πήραν επιτέλους τα κόκκινα λουστρινένια παπούτσια που τόσο επιθυμούσε. Το βιβλίο **"Ιστορίες με τη Λιλίκα"** βρισκόταν στα ράφια.

Φυσικά και πήραμε το βιβλίο. Η Ιωάννα-Αγάπη μόλις το ξεφύλλισε το πήγε κατευθείαν στο ταμείο. Μια μέρα φωτεινή που πήγαμε εκδρομή με το σχολείο το έδειξε και στις φίλες της Σοφία και Αμέρισα και το διάβασαν παρέα. Οι Λιλίκες μου, οι γλύκες μου...

Και μόλις επιστρέψαμε, έφτιαξα μια λιλικένια γκαλερί ντε πουά με την Ιωάννα-Αγάπη και μένα, ανά τα έτη:

Αν αγαπάς το ρετρό, θα το λατρέψεις αυτό το βιβλίο. Έχει μια αγνότητα υπέροχη και μια αισθητική ιδιαίτερη, τρυφερή. Η Λιλίκα είναι αξιαγάπητη. Μόνο που δεν θα μιλήσω εγώ για αυτή. Δεν είναι πρόπον. Μόλις γνωριστήκαμε. Μόνο η Μπήλη έχει το δικαίωμα να το κάνει. Και το κάνει τόσο υπέροχα νοσταλγικά...

"Ήταν ένα από εκείνα τα μουντά χειμωνιάτικα απογεύματα με βροχή. Πρέπει να ήμουν 6-7 ετών.

Είχα σχολάσει από τα μαθήματα μπαλέτου και σκούπιζα με ικανοποίηση από τα χείλη μου τη σοκολάτα από το μισό ντόνατ που μου είχε δώσει η μαμά μου, -η εβδομαδιαία επιβράβευση της μικρής

μπαλαρίνας. Φορώντας τις κόκκινες γαλότσες μου, έσφιγγα πάνω μου το κορμάκι χορού και τις πουέντ μέσα στο αγαπημένο μου τσαντάκι με το σταμπωτό αρκουδάκι πάντα. Η μαμά μου με τραβούσε από το χέρι να βιαστούμε για το σπίτι. Κορναρίσματα, βιαστικές ομπρέλες παντού και η βροχή δυνάμωνε.

«Έλα να σταματήσουμε για λίγο, θα γίνουμε μούσκεμα» μου είπε.

Κλείσαμε τις ομπρέλες και μπήκαμε στο αγαπημένο βιβλιοπωλείο του «Ευρυπίδη» στο Χαλάνδρι, αφήνοντας έξω το θυμωμένο σύννεφο. Κακόκεφες και αναμαλλιασμένες, αρχίσαμε να χαζεύουμε. «Τι βροχή είναι αυτή», μουρμουρούσαν όλοι και έχωναν μετά τις μύτες τους στα βιβλία. Προφυλαγμένη τώρα, σε ένα δικό μου σύμπαν από χαρτί με πολύχρωμα εξώφυλλα, γόμες και μολύβια, ήμουν τυχερή γιατί **ξαφνικά το κλαψιάρικο εκείνο απόγευμα... φωτίστηκε!**

«Κοίτα να δεις! Μα αυτή είμαι εγώ!» Η ιδανικά θα ήθελα να ήμουν εγώ σκέφτηκα και κοίταξα ικετευτικά τη μαμά μου σαν κουτάβι. Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Είχα μόλις αντικρύσει τη Λιλίκα. Δηλαδή, μια από τις ιστορίες της «Λιλίκας». «Η Λιλίκα μαθαίνει χορό!».

Σε 2 λεπτά είχα βάλει το βιβλίο στο τσαντάκι με τις πουέντ και λίγο αργότερα χοροπηδούσα με τις γαλότσες μου πάνω από τις λακκούβες νερού.

Από εκείνο το βράδυ, κοιμόμουν έχοντας δίπλα μου τη Λιλίκα. Μελετούσα τις ποζισιόν, το πλιέ και το γκραντ εκάρ και ζήλευα με πόση χάρη έκανε το τουρ πικε ή το πικέ αραμπέσκ!

«Αχ πόσο θα 'θελα να ήμουν η Λιλίκα» σκεφτόμουν και με έπαιρνε ο ύπνος, βυθισμένη μέσα στα τούλια.

Πολύ συχνά, κουβαλούσα τη Λιλίκα και στις βόλτες. Στην αρχή τη μπαλαρίνα, γιατί μετά

εμπλούτισα τη συλλογή μου και με άλλα βιβλία όταν ανακάλυψα ότι η Λιλίκα ζούσε πολλές περιπέτειες. Μάθαινε ποδήλατο, πήγαινε στη θάλασσα, στο πάρκο, στο σχολείο, στο ζωολογικό κήπο, μάθαινε να ζωγραφίζει, να παίζει μουσική, να κάνει σκι στο βουνό, να ιππεύει άλογο...

Για εμένα η Λιλίκα ήταν το ιδανικό κορίτσι που μπορεί να μην ήταν ξανθιά –όλοι συμπαθούν τα ξανθά κοριτσάκια- ήταν όμως μια αξιαγάπητη καστανή.

Με τα τέλεια σιδερωμένα φορεματάκια, τα παπουτσάκια με μπαρέτα και τα γρατζουνισμένα γόνατα από τα παιχνίδια, πλαισιωμένη από φίλους, σκυλάκια, γατάκια, λουλούδια, χαρταετούς, και κουβαδάκια γεμάτα άμμο, **φτιαγμένη να ζει όμορφες ιστορίες.**

Μια απαλή βελούδινη παιδική ηλικία σαν παγωτό φράουλα.

Από τότε μέχρι σήμερα έχουν αλλάξει πολλά. Εγώ έκλεισα τις πουνέντ στο κουτί, η μαμά κοιτάζει νοσταλγικά από τις φωτογραφίες, η Λιλίκα όμως παραμένει το αξιαγάπητο καστανό κοριτσάκι. Ανάλαφρη σαν αεράκι, μια αεικίνητη ρετρό φιλενάδα, **ένα ρομαντικό παυσίπονο**, που πάντα θα σου θυμίζει τα ξέγνοιαστα καλοκαίρια που έπαιζες στην παραλία και έψαχνες για κοχύλια, που κοιμόσουν τα μεσημέρια ακούγοντας τζιτζίκια στο σπίτι της γιαγιάς και του παππού, που **όλα τελικά ήταν μαγικά και όπου ένα βροχερό απόγευμα μπορούσε ξαφνικά να φωτίσει.**

Με το πλιε μιας μπαλαρίνας. Έστω και χάρτινης".

Σημειώσεις... για τη συγγραφέα

Πόσο τέλεια γράφεις, φίλη μου. Το ξέρεις ήδη. Δεν πειράζει, στο ξαναλέω. Πλιέ, πλιέ, πλιέ.

Πόσο συγκινητικό να μοιραστείς μαζί μας αυτές τις αναμνήσεις...

Τα βιβλία σου "**Ποιος έβγαλε την τάπα από τη θάλασσα;**" και "**Τα νανάκια και η πριγκίπισσα Αϋπνία**" ανήκουν στα αγαπημένα μας νυχτερινά αναγνώσματα.

Μου ανοίγεις πάντα ένα τεράστιο παράθυρο για να βλέπω τον ήλιο όταν είμαι στις συννεφιές μου.

Σε αγαπώ πολύ, Μπήλη Στεφανή! Και να σου πω κάτι; Μη θες να γίνεις πια η Λιλίκα. Γιατί... είσαι η Λιλίκα! Και όσοι σε γνωρίζουν, το ξέρουν καλά.

<http://www.likemotherlikedaughterblog.com/#!%CE%97-%CE%9C%CF%80%CE%AE%CE%BB%CE%B7-%CE%B7-%CE%9B%CE%B9%CE%BB%CE%AF%CE%BA%CE%B1-%CE%BA%CE%B1%CE%B9-%CE%B1%CE%BD%CE%B1%CE%BC%CE%BD%CE%AE%CF%83%CE%B5%CE%B9%CF%82-%CF%8C%CE%BB%CE%BF-%CE%B3%CE%BB%CF%8D%CE%BA%CE%B1/c21kp/574e937d0cf2c85df84c6efe>